

hans Frue, der en Tid havde staaet forude paa Vejen og ventet paa dem.

„Nu faar De virkelig ikke Lov til at slippe fra os, Hr. Pastor,“ sagde Doktoren med sit ubestemmelige Smil. „Nu har vi kun et Par Skridt til vor Dør, og De kan dog ikke naa tidsnok hjem til Teen hos Dem selv.“

„Ja, nu maa De ikke sige nej,“ istemte Fruen med al den Hjertelighed, hun kunde lægge i sin blide Stemme. „Dersom De tror, at Deres Hustru vil blive ængstelig over Deres Udeblivelse, kan vi jo let sende et ridende Bud.“

Emanuel stod et Øjeblik tvivlrædig. Han havde nu i syv Aar udelukkende holdt sig indenfor sin egen Vennekres; men Frøken Ragnhilds Spottetale havde opægget ham. Han havde desuden i den senere Tid oftere overvejet med sig selv, om han ogsaa handlede forsvarligt ved saaledes ganske at afslutte sig fra Omverdenen. Navnlig i de sidste Dage, efter at Regeringen ved sine Voldshandlinger havde forsøgt at standse Folkepartiets Fremvækst, var der vaagnet i ham en Følelse af Forpligtelse til at optage Kampen mod Gudsrigets triumferende Fjender ogsaa udenfor sin vante Virkekres. Hans lille, lønlige Haab om, at Gud endnu en Gang vilde sætte hans Tro og hans Nidkærlighed paa en Styrkeprøve, havde i saa Henseende ikke været uden Betydning; og — udæsket som han nu var bleven — optog han da dette tilfældige Møde med de fremmede Mennesker som en Slags Tilskyndelse fraoven, en himmelsk Ordre, og sagde Ja til Indbydelsen.

IV

En Timestid efter sad han ved et fint dækket Aftensbord i Doktor Hassings pompejansk udstyrede Spisestue.